

Naše Věrka (Boháčová)

V teleckém kostele jsme se 8. listopadu 2022 rozloučili s Věrkou Boháčovou, se kterou jsme se setkávali od roku 1970 v Telecím za mého dvanáctiletého působení jako faráře sboru a tří let práce v lese.

Vnímali jsme tehdy, jak Věrka dokázala přijímat svá omezení a nedostatečnosti, které ji omezovaly ve spontánních a evidovatelných projevech. Člověka napadá, zdali proto nebyla opuštěná a odstrkovaná. To přeci mohla prožívat a pociťovat. Avšak, zdá se mi, že v rodné obci známé prostředí a lidé zaručují jistý pocit bezpečnosti, který pak Věrce pomáhal dobrat se určité vyrovnanosti.

A tak jsem se nad tím právě při loučení s Věrkou pozastavil a uvažoval, jak jsme každý osobití – pokud svou osobitost přijmeme a v jejím rámci pak jednáme a žijeme. Člověk si přeci své schopnosti a vlastnosti nevymyslí. Každý vstupuje do života s určitým předznamenáním, ba jistou daností, na které může pracovat. Je potřeba se učit s nimi žít, hospodařit v dobrém, smířlivě – smířlivě s lidmi i se sebou samým. A v případě Věrky také se Stvořitelem, který ji takto do života vybavil. V tomto rámci se uměla Věrka projevovat. Občas spontánně s rozhozením rukou pověděla: “Já jsem zkrátka taková popleta”.

A právě tato “popleta” se projevila s neobyčejnou mírou statečnosti, když jsme byli na faře sledováni Stb a já často předváděn k výslechům.

Právě v té době přišla Věrka zcela nečekaně. Strach z vnějších

tlaků ji však nedovolil překročit práh domu a tak stála bezradně venku před farou, kde ji každý mohl vidět a ohlásit. Vyšel jsem za ní ven a naslouchal jí: “Na Bořinách říkal pan Trnka, že Bíska už brzy vyhodí... Já jsem vám to, pane faláři musela přijít povědět.”..

Opakovala to bezradně poněkolikrát, zřejmě ve snaze se toho nějak zbavit. Rozuměli jsme si. Pobízel jsem ji, “Věrko, už běž! Každý tě tady uvidí”. Ale ona, navzdory sevřenosti strachem, to jednoduše neuměla – nechtěla - nezvládala. To bylo v dobách, kdy si k nám leckdo vůbec netroufal přijít. Leda snad pozdě večer, jako naše katolická sousedka pani Šmatlánová, která nám za noční tmy přinesla mísu jahod.

Rozpomínání mě přenáší do Skotska. Po řadě let k nám do Glasgowa zavítaly dvě návštěvnice z Telecího, Věrka a paní doktorka Libuška Šimonová. Snad si svou návštěvu užily. Dokonce si dovolily do města vyrazit samostatně, Libuška zcela jistě jako vedoucí následovaná oddanou Věrkou. V jednu chvíli však Věrka poznamenala, že asi jdou zcela opačným směrem. Opravdu zabloudily. Zpět se vrátily s velikým zpožděním. Po návratu se Věrka za obě omlouvala s typicky rozhozenýma rukama a slovy: “No jo, my jsme takové poplety”.

Věrka “popleta” a přeci svá. Nejistá a přeci vykračující z nejistot k samostatnosti a přemáhání svých slabostí. Pravidelně nám psala až do úmrtí své maminky.

Když se nad jejím životem dnes pozastavuji, ptám se: A co je vlastně statečnost a co přemáhání?

tb, listopad 2022